

Наше щастя

Спасибі за підтримку сина-солдата

Уже п'ять місяців бореться за життя наш син Віктор, якого доставили із зони проведення АТО біля станції Луганської в дуже важкому стані. Після бою тіло його було прошесть кулями і пошматоване осколками, одна куля пройшла за 2 міліметри від серця. Вітя дві години лежав в окопі і втратив 90 відсотків крові, поки його під обстрілом винесли з поля бою. Вертольотом його доставили в Харків, потім були ще госпіталі Вінниці і Києва.

Сину вже зробили п'ять дуже складних операцій. Зараз він проходить реабілітацію в домашніх умовах. Треба, щоб організм зміцнів і можна було далі проводити оперативне лікування.

Для придбання вкрай необхідного Віктору апарату потрібні великі гроші. Частину їх допомогли зібрати родичі, сусіди, знайомі, жителі с. Городківка, вулиці Будівельників, що в Андрушівці, учні і педагоги Андрушівської гімназії та першої міської школи, однокласники Віті, фермери П. І. Се-

менюк, брати Ткаченки, міська та районна ради, колеги райвідділу внутрішніх справ, пожежної частини, мої друзі по роботі в колишньому міжколгоспбуді. Волонтери привезли коляску для Віктора. Ми і наш син висловлюємо щиро подяку і низько вклоняємося всім цим людям, які не залишили нас наодинці з бідою. Миру всім, душевного спокою і світлих надій.

Батьки Віктора СОКОЛІВСЬКОГО
м. Андрушівка

Уклін Вам, газетярі!

Вже завершується перший місяць нового, 2015 року. І знову з Вами ми, постійні передплатники газети. Від їх імені і від себе особисто я бажаю кожному члену колективу редакції районної газети міцного здоров'я, успіхів у праці, затишку і достатку в домівках і головне - добрих, спокійних новин, щоб припинились врешті-решт кровопролиття та страждання людей на нашій Україні, щоб були лише приємні новини про життя та здобутки у мирній праці.

Я вже маю поважний вік і, як всі пенсіонери, про новини дізнаюся з газет. Районка - моє улюблене видання. В ній я прочитала про відкриття в Андрушівці

за сприяння родини Гринишних пам'ятників Ніколі Терещенку і Тарасу Шевченку. Приємно було дізнатися, що в районі є талановиті самодіяльні колективи - «Криниченька», «Молодички», «Веретенце». Ми радо привітали В. Ф. Рожко із присвоєнням їй звання заслуженої працівниці культури України, адже вона багато років керувала хором наших цукровиків.

Приємно було прочитати, що в Житомирі відбувся Всеукраїнський форум жінок, де серед тисяч учасниць 200 отримали високе звання «Жінка Житомирщини XXI століття» і серед них - 3 наші землячки. Зацікавила й публікація про те, що Червоненську селищну раду за підсумками минулого року визнано кращою. В газеті цікаво

розповідається про шкільне життя. Гарні статті були приурочені 90-річчю від часу створення Андрушівського району. Цікаві публікації Марії Кобилянської, Василя Ульянівського, Валентини Василюк. Ви багато пишете про культурне життя району, яке формує районний відділ культури на чолі з Г. І. Білецькою.

Завдяки творчому колективу редакції ми й дізнаємося про всі новини. Дякую Вам за працю. Нехай у цьому році більшає передплатників, хай збуваються плани, нехай частіше в усіх добрих справах.

З повагою
Нінель КІВГІЛО
сmt. Червоне

Щиро дякую за пам'ять

До 70-річчя визволення України від фашистських загарбників в с. Лебединці реконструйовано пам'ятник захисникам Батьківщини - партизанам, воїнам, які загинули на фронтах Великої Вітчизняної та в німецьких концтаборах.

На урочистості з цього приводу сільська громада запросила і мене. Я щиро вдячна всім лебединцям, а особливо сільському голові А. М. Троценку, що не забувають про нас, ветеранів війни.

Дорого обійшлася нам Перемога. Адже тільки з нашої диверсійної групи, яка діяла в районі і входила до складу партизанського загону ім. Чапаєва, котрою керував Іван Богорад, в живих залишилася я одна. Нещодавно мені виповнилося 90 років.

Я пам'ятаю всіх активістів, котрі входили до складу нашої підпільної організації, що розпочала активні діяти з 1 травня 1942 р. після того, як месники зібралися на могилі радянського пілота Макарова - його літак фашисти збили над Лебединцями. Вони присягнули мстити загарбникам. Це були Юрій Шлапак, Антон Зелінський, Анатолій Ходаківський, Микола Калінков, Василь Субо-

тенко, Павло Суботенко і військовополонений Іван Христюк (Богорад). Останньому пощастило втекти із концтабору «Уманська яма». Івана, який уже був «обстріляний» - брав участь у фінській війні, обрали командиром окремої диверсійної групи, до складу якої станом на 1 травня 1942 р. входило 35 комсомольців, 11 чоловік неспілкової молоді, а з грудня 1943 р. - 195 чоловік - до нас приєдналися підпільники з інших сіл.

В перші місяці своєї діяльності партизани кутка Жерембівщина слухали детекторне радіо і розповсюджували листівки з повідомленнями Радінформбюро про події на фронті та про заклики до непокорі фашистам, здійснювали різні диверсії.

З грудня 1942 р. після знайомства з керівниками київського підпілля С. П. Маленком та коростишівського - братами Цендровськими, роздобули вибухівку і почали диверсії на залізниці.

За період своєї діяльності партизанська група Богорада вчинила 12 диверсій на залізниці - підірвано 9 паровозів, 106 вагонів, 2 залізничних мости. Та не обійшлося без зрадників - з квітня 1943 р. розпочалися арешти підпільників. До рук фашистів потрапив С. П. Маленко, загинув в Бердичівській тюрмі

розвідник лєнінградець Мержаєв, заарештовані були і відправлені в концтабори Дяченко, Білоус, Очеретянський. Усього загинуло 40 партизанів.

В центрі села, де височить пам'ятник, поховані Юрій Шлапак, Костянтин Романовський, Віктор Філіпський, які загинули в квітні 1943 р. в боях біля землянки в Халаїмгородському лісі. Анатолій Ходаківський поліг 6 листопада 1942 р. при виконанні бойового завдання в с. Гарапівка, Петро Бех - в грудні 1943 р.

На жаль, не викарбувані на гранітних плитах імена Вікторії Гагич, Анатолія Габурця і Антоніни Білоченки, які загинули в жандармерії, та Андрія Перця й Івана Гагича, котрих вбили в сільраді с. Лебединці.

Велику вдячність висловлюю своїм землякам за те, що подбали про реставрацію партизанської землянки, а також вчителю-красознавцю Й. В. Лоханському, який зумів розшукати і зібрати спогади партизанів, видати книжку «Патріоти. Партизани та підпільники Андрушівщини у боротьбі за визволення України (1941-1945 рр)».

З повагою
Ніна БОГОРАД
м. Київ

Про добрі справи батьків

Стара Котельня пишається своїми односельцями, зокрема такими, як сім'я Новіцьких.

Завдяки Ігорю Івановичу та Анастасії Миколаївні зрештою ремонт у пральні нашого дитсадка, встановлено бой-

лери для підігріву води в усіх групах, почищені подушки в молодшій групі, тривають роботи по ремонту каналізації.

Щиро дякуємо нашим добробочинцям і висловлюємо надію, що це лише початок плідної співпраці. Від щиро-

го серця бажаємо подружжю міцного здоров'я, злагоди, душевного спокою та достатку. Нехай Господь віддячить Вам за розуміння, підтримку і турботу, подаровані дітям.

З повагою
Старокотельнянського ДНЗ «Колосок»

Офіційно

ШАНОВНІ ГРОМАДЯНИ!

Завжди контролюйте ситуацію навколо себе, особливо коли перебуваєте на об'єктах транспорту, в культурно-дозвільних, спортивних і торгівельних центрах.

У разі виявлення вами залишених без нагляду речей у громадському транспорті, приміщенні установи, під ізді житлового будинку - опитайте людей, які перебувають поруч, та встановіть, кому вони належать або хто міг їх залишити. Якщо власника не встановлено, негайно повідомте про знахідку водія (машиніста), адміністрацію, охорону та органи правопорядку.

Не підбирайте кинутих речей, якими б привабливими вони не були, в них можуть бути закамфльовані вибухові пристрої (у банках з-під пива, у стільникових телефонах тощо). На вулиці не бийте ногами предмети, що лежать на землі, не намагайтеся заглянути у середину підозрілого пакета, коробки, іншого предмета.

У всіх зазначених випадках: не чіпайте, не пересувайте і не розкривайте виявлений предмет; зафіксуйте час його виявлення; намагайтеся зробити все мо-

жливе, щоб оточуючі люди відійшли якнайдалі від знахідки; обов'язково дочекайтеся прибуття правоохоронців (ви - важливий свідок).

У разі вибуху або стрілянини негайно падайте на землю, краще під прикриття (бордюр, машину тощо). Для більшої безпеки накрійте голову руками.

Викличте швидку допомогу, рятувальників, комунальні служби (газ, електрика, тепло). Організуйте евакуацію з епіцентру вибуху, зруйнованих або ушкоджених вибухом приміщень. До прибуття служби швидкої допомоги надайте постраждалим першу медичну допомогу.

При одержанні сигналу про евакуацію, якщо ви знаходитеся на своєму робочому місці, послідовно виконайте наступні дії: без поспіху, істерики і паніки зберіть службові документи в сейф або в сховалисті столу, що закривається на ключ; візьміть з собою особисті речі, документи, гроші, цінності; закрийте

вікна, вимкніть оргтехніку, електроприлади, освітлення; візьміть з собою і при необхідності використовуйте індивідуальні засоби захисту (протигази, респіратор); закрийте двері на ключ, ключ залишіть у замку; залишіть приміщення, рухайтесь маршрутами, які позначені в схемах евакуації; повертайтеся в покинуте приміщення тільки після дозволу відповідальних осіб.

У разі отримання інформації про підготовку чи загрозу вчинення злочинну терористичного спрямування негайно повідомте про це: чергового УМВСУ в Житомирській області за тел.: 102; чергового УСБУ в Житомирській області за тел.: 37-21-52, 40-51-25, 096-563-02-07; чергового ДСНС в Житомирській області за тел.: 101; чергового швидкої медичної допомоги за тел.: 103; оперативний штаб Житомирської ОДА за тел.: 475-101.

Історія

Як Крим повертали Україні

19 лютого 1954 року Президія Верховної Ради СРСР видала указ "Про передачу Кримської області зі складу РРФСР у склад УРСР". Ця подія і досі викликає неоднозначну реакцію. Для одних - це зрада і втрата "руських земель", для інших - відновлення історичної справедливості.

Більшу частину населення Криму завжди становили українці, татари та росіяни. Навіть перебуваючи у складі РРФСР, Кримська область лишалася економічному простору України. Паливно-енергетичний комплекс, металургія, машинобудування та легка промисловість, залізничний транспорт України і Криму фактично були єдиними. Україна ще до 1954 року надавала Кримській області велику допомогу у відбудові міст, заводів і фабрик, у вирішенні проблем водопостачання, будівництва.

В період Другої світової війни економіка Криму зазнала страшних збитків і руйнувань. Але найбільшими були втрати демографічні: населення Криму скоротилося майже напо-

ловину і становило 780 тисяч. З півострова депортували українці, татари та росіяни. Навіть перебуваючи у складі РРФСР, Кримська область лишалася економічному простору України. Паливно-енергетичний комплекс, металургія, машинобудування та легка промисловість, залізничний транспорт України і Криму фактично були єдиними.

Україна ще до 1954 року надавала Кримській області велику допомогу у відбудові міст, заводів і фабрик, у вирішенні проблем водопостачання, будівництва.

В період Другої світової війни економіка Криму зазнала страшних збитків і руйнувань. Але найбільшими були втрати демографічні: населення Криму скоротилося майже напо-

ловину і становило 780 тисяч. З півострова депортували українці, татари та росіяни. Навіть перебуваючи у складі РРФСР, Кримська область лишалася економічному простору України. Паливно-енергетичний комплекс, металургія, машинобудування та легка промисловість, залізничний транспорт України і Криму фактично були єдиними.

Україна ще до 1954 року надавала Кримській області велику допомогу у відбудові міст, заводів і фабрик, у вирішенні проблем водопостачання, будівництва.

В період Другої світової війни економіка Криму зазнала страшних збитків і руйнувань. Але найбільшими були втрати демографічні: населення Криму скоротилося майже напо-

ловину і становило 780 тисяч. З півострова депортували українці, татари та росіяни. Навіть перебуваючи у складі РРФСР, Кримська область лишалася економічному простору України. Паливно-енергетичний комплекс, металургія, машинобудування та легка промисловість, залізничний транспорт України і Криму фактично були єдиними.

Україна ще до 1954 року надавала Кримській області велику допомогу у відбудові міст, заводів і фабрик, у вирішенні проблем водопостачання, будівництва.

В період Другої світової війни економіка Криму зазнала страшних збитків і руйнувань. Але найбільшими були втрати демографічні: населення Криму скоротилося майже напо-

ловину і становило 780 тисяч. З півострова депортували українці, татари та росіяни. Навіть перебуваючи у складі РРФСР, Кримська область лишалася економічному простору України. Паливно-енергетичний комплекс, металургія, машинобудування та легка промисловість, залізничний транспорт України і Криму фактично були єдиними.

газінів м'ясопродуктів, 8 молочних магазинів, 2 - магазини тканин, 9 - взуття, 5 - будматеріалів і 28 - книжкових магазинів. Повністю припинилася торгівля овочами та картоплею в державному секторі.

Робочих рук катастрофічно не вистачало. Довелося вербувати переселенців

Графська пристань Севастополя після війни

Для ДОВІДКИ:

Першими ж господарями Криму були таври, від них і походить одна з назв цих земель - Таврія. Далі на півострові панували скіфи. У VI - V століттях до н. е. на узбережжі Криму заснували свої торговельні колонії вихідці з Еллади. Християнство стало відоме в Криму відразу ж після його запровадження в Київській Русі. У 988 році київський князь Володимир, звійшовши в Корсунь, прийняв тут офіційне хрещення і відтоді став примусово вводити християнство на Русі.

Уперше монголо-татари потрапили до Криму в 1223 році. Вони зруйнували Судак, який у той час був найбагатшим із торговельних центрів Криму. У XIV-XV століттях між українськими землями та Кримом утворилася широка степова смуга, яку заселяли українці й татари, котрі не бажали визнавати над собою ніякої влади. У цей час між Кримом і Запоріжжям налагодилися економічні зв'язки. Запорожці купували в Криму сіль, притім не тільки для власного споживання, а й для експорту до Росії та Польщі. Але дуже часто й воювали.

У 1768 році Крим став ареною воєнних дій між Російською імперією та Османською імперією. Наслідком цієї війни був Кючук-Кайнарджійський мирний договір, за яким Кримське ханство здобуло незалежність від Османської імперії, проте вже у квітні 1783 року його анексувала Російська імперія.

У 1853 - 1856 роках Крим знову став ареною воєнних дій між Російською імперією та союзницькими військами Туреччини, Англії, Франції і Сардинського королівства. Незважаючи на поразку Росії у цій війні, за Паризьким миром, територія півострова залишилася за нею.

з РРФСР. "Нові" кримчани переважно приїхали з Росії, з Поволжя, північних російських областей. Вони кричали Хрущову: "Нас сюди пригнали!". І скаржилися, що "картоха тут не росте", "капуста в'яне" і "клопи заїдають". "Чого ж ви їхали?" - запитав Хрущов і почув у відповідь: "Нас обдурили".

Водночас наприкінці 1953 року з ініціативи Хрущова ЦК КПРС розпочав пропагандистську кампанію у зв'язку з 300-річчям Переяславської ради. 18 січня 1954 року ювілей було урочисто відзначено, але пропагандистська кампанія не припинилася. Своєю апогею вона досягла з передачею Україні Кримської області.

Один з аргументів Хрущова на користь того, чому Крим треба віддати українцям, стала фраза: "Там южане нужні, хто любить сади, кукурузу, а не картошку".

Марія КОСТЕЦЬКА
(Далі буде)